

Tweede Paasdag, 2 April 1956 uitgesproken door "t Pastoortje"

Goeden morgen allemaal, vrienden.

Het zal u niet verwonderen dat ik op deze dag ook een klein woordje wil gaan zeggen.

Jezus' leer en Jezus' leven zijn mijn leven en mijn weg geweest. En, mijne vrienden, wanneer Jezus voor ons een leer, en werken het licht is, dan mogen wij toch ook zeggen wat wij daarvan leren.

Ik hoor het geweld van al die woorden over Jezus leven en Zijn Herrijzenis. Maar vergeet men niet vaak iets? Jezus was degene die de wereld liefhad, onverschillig tot welke Prijs.

Triomf van het Licht, zegt men, triomf van Jezus, die herrijst. Neen, niet een Deus Omnipotent, een almachtige God, die zich openbaart zo zonder meer. Neen, de liefde die niet onder kan gaan en die niet rusten kan zolang er leed is.

Jezus' tijd was leven, strijden, leraren, lijden. En Jezus was de Liefde zelf. Hij was de kosmische Liefde die altijd, mijne vrienden, - hoe kan ik het u toch duidelijk maken - heel de wereld in zich koesterde, zoals een moeder een wordend kind. Hij was de grote Liefde, die alle lijden en strijd omhulde met Zijn wezen.

En wanneer er dan een ogenblik komt dat er een scheiding dreigt, kan een herder zijn kudde, kan een moeder haar kind verlaten, wanneer er nog een weg is om verder te helpen?

Jezus was de Liefde Gods' op de wereld geopenbaard.

En misschien dat u mij weer een dogmatische oude man vindt, maar ik weet het dan toch.... Over al het andere moogt u vechten en strijden wanneer het noodzakelijk is, maar Jezus was gepersonifieerde Liefde: de Kosmische, de Al-omvattende Liefde. Hij was de Kracht, die alle leven baart en in stand houdt, doordat Hij de Liefde voor het Al in zich droeg.

Dan kunnen wij toch begrijpen dat Jezus toch zijn leerlingen niet alleen kan laten. Dat Hij de wereld niet zonder meer aan de storm van het geweld kan overlaten. Dat Hij vreugde wil brengen, zekerheid.

Laten wij dan - ik mag wat langer praten vandaag - toch werkelijk redelijk zijn, vrienden. Wat heeft Jezus juist door zijn Opstanding voor de wereld en ook voor ons, allemaal gedaan?

Hij heeft ons een nieuwe basis gegeven, Hij heeft ons een nieuw geloof en daardoor een nieuwe sterkte gegeven.

Wanneer u kijkt: Jezus gaat heen, en Rome wordt vernietigd, maar de christenen leven voort. En Jeruzalem, arm Jeruzalem, daar blijft geen steen op de andere. Maar de christenen leven voort. De christenen durven sterven en het leven met zijn noodzaak tot slaafse dienstbaarheid is voor hen een kostbare, dierbare vreugde. Jezus gaf de mensheid moed en vreugde, Daarvoor is Hij teruggekeerd, Daarvoor leeft Hij thans nog met ons, opdat u zeker zult zijn in uw leven.

Nu kan ik natuurlijk proberen om u te gaan vertellen, hoe dat allemaal geweest is. Maar ach, ik heb in mijn tijd in godsdienst en catechismus les gegeven en ik weet hoe vervelend het wordt, wanneer je steeds weer hetzelfde betoog en hetzelfde verhaaltje te horen krijgt.

O, ik ook. Het is misschien niet mooi voor een priester, maar ik heb zelfs wel eens stilletjes de grote catechismus verwenst, met altijd weer diezelfde vragen. Dus laten wij dan in vriendschap met elkaar eventjes al die vormen opzij zetten. Jezus is natuurlijk het punt waar het hier omgaat. Maar het is zijn Liefde, die voor ons wat betekent. Hij is niet alleen. Ik wou dat u hier zo eens kon kijken in deze kathedraal van welwillende geesten. Want Jezus heeft aan de geest en ook aan de sferen van de geest geleerd de noodzaak van onzelfzuchtige liefde, van het daadwerkelijk bijstaan van alle mensen, zoals Hij aan martelaren het sterven heeft geleerd, aan slaven het leven.

De geest heeft van Hem geleerd, dat het noodzakelijk is om de medemens te helpen; die mag je immers niet in de steek laten.

Je moogt geen geest laten ondergaan wanneer je hem zelf redden kunt, ook al grijpt het duister naar je uit en zou het je haast - want wij zijn geen heiligen - meesleuren aan je kleine nekje en in duisternis hullen.

Zoals Jezus de dood trotseerde, zo trotseert de geest duister en lijden om het licht te brengen vanuit een eerlijke, oprechte en volle liefde. Ik ook.

Ik kom niet zo vaak meer op uw wereld om te spreken, maar ik heb toch ook die wereld, die mensheid, zo lief. Lief, omdat zij zoveel moeilijkheden heeft, omdat zij zoveel zorgen en zoveel pijn heeft. O, ik zou het allemaal wel weg willen nemen, maar dat kun je nu eenmaal niet.

Maar wat mijn Meester mij heeft geleerd, dat is voor mij de waarheid.

De kosmische liefde, de liefde Gods is in ons allen werkzaam, zodra wij dit licht aanvaarden. Zodra wij in dit licht durven opgaan is de kracht er, die alles en iedereen redt en helpt.

Nu is het misschien gemakkelijk - ik ken er wel een paar - die soms wel eens zeggen: "Pastoortje, ik zit zo in de knoop, haal mij er uit". En dan kan ik niet eens zeggen: "Kinderen, dergelijke knopen zijn meer iets voor een zeeman, maar niet voor een pastoor". Dan kan ik niet zeggen: "Hoor eens, zou je nu niet eens zelf eerst dat probleem ontwarren; de kracht ertoe kan ik je geven, maar je moet het zelf doen." Kijk eens, dat zal de geest heel vaak moeten zeggen.

Heus, wij dienen u in de zuiverste liefde die wij kunnen bereiken. Maar u moet uw eigen probleem wel een beetje uit de war halen; wij helpen, maar u moet het doen.

Zo is het nu eigenlijk met ons allemaal. Wij weten, dat Jezus herrezen is, maar Hij is dit uit liefde tot de wereld, tot de mensheid, tot Zijn leerlingen.

Dan mogen wij ook wel zeggen dat je eerst die liefde in je moet dragen om te kunnen herrijzen, niet waar?

Dan kunnen wij tegen elkaar wel zeggen, dat het daar nog wel eens aan mankeert. Ja, hier ook. Want al hebben wij ook nog zoveel onbaatzuchtige liefde, dan is er toch één ding, dat kun je soms toch niet vergeten: en dat is dat kleine "ikje", dat in het hoekje hoort te zitten, maar meestal in alle belangstelling staat.

Dat is niet erg, want waar wij falen, maar eerlijk streven, daar hebben wij de kracht van Jezus, de kracht van God, of, zoals mijn meer magisch-esoterische voorganger zei: van de geestelijke zon .

Vrienden, ook voor ons zal eenmaal het woord geroepen worden: "resurexit". Opgestane; herboren uit de dood. Herboren in stof en in geest. Herboren uit de Goddelijke liefde en is geboren tot de levenskracht van het wezen."

Het ligt aan onszelf hoe lang dat duurt. En nu hebben wij natuurlijk geen haast, maar zouden we dan niet Jezus, onze Meester, Jezus, die ons toch zoveel heeft geleerd, niet volgen door te trachten, als klein eerbeton misschien, wat onbaatzuchtig en onzelfzuchtig de mensen lief te hebben.

Zouden wij onder elkaar nu niet kunnen proberen om eens een klein beetje de haat, de ergernis, die de wereld zo veel pijn doet, af te schaffen?

Geloof mij, al zou ik moeten gaan tot in het diepste duister en tot de grootste kwelling, wanneer ik u dit kon geven, dan zou ik u het geven: vrijheid van haat, vrijheid van zelfzucht. Dat zijn de grote gaven. Jezus heeft ons geleerd die gaven te gebruiken.

Mag ik dan weer heel erg dogmatisch zijn? Een ogenblik, voordat ik wegga. Want een zegen is iets, wat altijd van God komt, wie het ook uitspreekt en hoe dan ook, wanneer het maar eerlijk gemeend is. En ik meen het, van ganser harte!

Daarom, vrienden, neem ik afscheid van u met de zegen die ik ook vroeger zoveel heb mogen geven:

Benedicamus te in nomine Patrii et Filii et Spiritus Sanctus. En nu: veel vreugde en veel zon, vrienden, vooral geestelijke zon, want daar hebt u wel het meeste behoefte aan.

Een goed, een zalig Pasen!